

מתי הקדוש על הפת, דשכר נעלה ידים לא גיב מחמת כוס היסוד, וישי ילא, וינין בשער פניו שם (פסקי) שכתב, דדבר הויס חולק על הדריש ויכל דבין דלוח כוס, צויר ולא היב דמיח קדש על פת לא ילא, וכזה דכתי ולא נעל וירי אלפס דגם דרדשו מורד דלח לא ילי עייש, ולימי ציב, דלחית אורח דשכר נעלה ידים מוסק גישותא, דכתי כיון שמוח קדש על כוס ולא על פת, וינין דלכרדני וילא גס כבכא גורח כיון דלוח פת על השולחן, איכ מבה דפיל דקף על הכיני כלל קדש על הפת אשכ"י ילא, ואיכ אף כלא נעל וירי וילא, ולימי צויר כך דילא הימח בשם דרדני מחתקת לא הידיש חסיד כלי, דתשונה דרדני שם נחל דין זה בביידיש עייש, ואלוי כול הוספת חסד אחר, וגוף הדין ששם דרדני קשיל משכרל דכא לא התקין כלל קדש על הפת כיון שלוחו כוס צויר, וינין דכוס היב על מוס איכ לא עלה לו הקדוש כלל, ויחסי צבער פניו שם, יעד כלא לא כבז כטיי דכתי דלוח יין על השולחן דילא וקף שכיבם שצויר הוא על מוס, אלא מושם שכלתו הכינין קדש על כיון, אלא שחזר שכיבם שצויר הוא על יין, אלא כלא חסד קדש על הפת כלל מנגן דילא, ואכתי].

**ז' תחזור** גלשונות נגישי הנשנה בירכה (פי רש"י סקיל) דבשנה ברכת שמיים לוי מניח את הכוס מיין, אולם ראיתי בספרו הריטב"א ז"ל שכתב, דלחית ששכר צורף פיי הבגן "מחזיר הכוס לשולחן או מניח על השולחן, ונעל הכוס לו שמיים צוויני ונעזר צורף וירי צורף מיני בשמים וירי ויפסק לאשפות וימיט על האגדל ונעזר ירי לגר ונעזר וירי צורף מלויי בלא וירי, וחויר ויחול כוס צוויני וחויר צויר וירי כנעזר, ונעזר ויכל דמה שלוחו דבשנה ברכת השמיים ויכיר ילחח כיון בשולחן, לאו דוקא, ויכל להיניח גם על השולחן, וגם כפי ערוך השולחן (פי רש"י ס"ז) כתב "עד דהלחוח בשולחן איכ חוצה לל, ויכל אלגוי און מחזיקו השמיים בשנה ברכת כיון, ובשמייהו על בשמים מניחין כוס על השולחן ויחול בשמים צוויני, אלא דכזה הוא העיקר לאחור כיון צוויני והכוס צוויני בשנה ברכת, ונעזרל דרדני כשמי בשולחן, אלא און זה בבכרתי, ואלחית דביידיש מוכח צחקיר כך דילא מנדרי ברכות (נגז) בשם הראשונים, כזה דלחית שם צוויני בלויי לתיס שמו ויין צייס אומיניס אורח השמן צוויניס כיון בשולחן מנדך על השמן וחויר ונעזר על כיון, צייס אומיניס אורח את כיון צוויני ואל השמן בשולחן מנדך על כיון וחויר ונעזר על השמן, וכתב עליו הרמב"ם שם "כזה רלביידיש ויחית משנה של ברכת על דבר מלוח ראוי לו שילח צוויני, וכן כדלול אורח את כיון צוויני ונעזר צורף פיי הופק, ויבז מוטל את הכוס צוויני בשולחן ונעזר על הכוס ונחויר כיון לומיני", ויחוב כפי (פי רש"י), וירי בציניס דברכות שם שלחתי לגייס אורח השמן צוויני ואל כיון בשולחן, על כדן און ככוס שם חייב לו מלוח לאחור את כיון בשולחן בשנה ששכר על השמן שצוויני, דכא רש"י פירש שם דכא דנעזרל נעזר שמן

ובלעיל (פי רש"י ס"ז) וכן (פי קש"י ופי קש"י) — אלא צוויני דיון דצורלי כינוי למדך את על הברכות על הכוס וצוויני, אלא שמונה את הכוס על השולחן דיו שיוכל צקל לצדק ולחית את הבשמים וכן להחזיק את הכר וליהסכל בשבת ירין, וליכא שום כיסוף כזה, גם הנגיף מורד דלח כשליח אורח את הכוס צויר כיויל בגדר תפטר על הכוס, דלחית הכוס אורח לעיניו לענין זה, וצולחית און הכנס דכנטיס חולק על פטיי, דייס דמיידי שולח לענין יין על השולחן, ויבז דלחית כללית דכא שם שכתב ג"כ דיש לומר דכתי דהיק מונק לענין גם הנגיף מורד דילא וירי קדוש עייש, ויחזיק מוז ככוס בשנה צוויני (פי רש"י סק"י) בשם תשרי דרדני (רש"י פי תש"י) ודפוס ין פי חלי), אלא טעם קדוש על הכוס חוקק אורח קדוש יכלע על הפת ויחול כמו יין, ודי הכי דלחית גלגלית שיוכלו כוס אחר ויפוסם הנקדש, הוא דיון דעל הפת כיו כפי כפי, וינין מניס (פי רש"י סק"י) שלם מקדש על הפת מניח וירי עליו כנטיס (במין תשי"ב) עיני, וצורחי המחלית השקל, דכעס כי בשנה ברכת המוליד יב להיניח שמי ירין עליו כנטיס (פי קש"י ס"ז), וינין שנקדש עליו און דלוי לכסיר יד אחר בשנה קדוש עיני, ויב צור קלוי דברים, דלחית הכנס שציר להניח וירי על הפת בשנה הקדוש, נעזרל בשמן חסי, צניח יוסק שם בשם כרי, משום ששנקדש על הפת מלוח לאחור צויר כסם שולחן ככוס שנקדש עליו עייש, דכא גם ככוס אורח אלא יניח על הפת יד אחר צנדי, דכא גם ככוס אורח אלא ציר אחר, ומה שכתב הנגיף ששנקדש על הפת יניח וירי ויחית שמי וירי על הפת, על זה הסביר המחלית השקל, דכיון דבשנה ברכת המוליד ציר להניח צוירי על הפת, ונעזרל בשמי (פי קש"י ס"ז) שיון שמי וירי על הפת בשנה ברכת שמי כבן טעם אלצנות כנגד שער מלוח כחלוחות בשם עייש, לכן גם בשנה הקדוש יניח על הפת שמי וירי דלחן דלוי לכסיר יד אחר בשנה קדוש.

**ט' וראיתי** נגישי בירכה (פי רש"י סק"י) שכתב, דמה שכתב הרמב"ם כיויל קדוש על כוס על מוס והיב פת על השולחן דילא וירי קדוש, דמכל מקום אס קדש קדש נעלה ידים כנטיסיו כיוס, און שיוך לומר דתל הקדוש על הפת עייש, ונעזר ציר עיון, דלחית און שיוך לומר דתל הקדוש על הפת, דלי משום שמשפיק צין הקדוש לאכילת צנעלה ידים, הכי און זה הפסק כיון דלא אלפס לאכול את הפת בלא נעלה ידים, ויבזן משום הנגיף (פי רש"י סק"י) דקדוש לא כיי הפסק צין נעלה ידים לאכילת כיון דקדוש נעזר סעודה כול עייש, וכמו כן נחמל דנעלה ידים לא כיי הפסק צין קדוש לאכילת דנגיש נעזר אכילת כול, ואם משום דאון דעזר לקדש על הפת, כזה לרדני און זו דרשוח כלל, דכא כיון דלחית את הכוס על מוס צויר איכ גילה דעזר שמוחא לקדש על הכוס, ואשכ"י כתב דרדני שולח ירי קדוש כיון דלוחית פת על השולחן, וזה מוכיח דקף שריתו כוונת לקדש על הכוס ולא על הפת, מיני ילא וירי קדוש על הפת כיון דכזה כיה מניח על שולחן, ואיכ אף שולח נעל וירי קדש קדוש

בראשון ואין זה מנער צרכה המון על הכוס כלל מייש, כרי דמיך צרכה המון על הכוס הוא השמי שאלמר צרכמי, ועל כן דקוק שלא להניח את הכוס עד אחר שיטה מנמי, כדי שלא ייחלה הכספס בין צרכה המון לשמית הכוס. וכל זה שייך אם מניחו שלא לזרז, אבל כבדלה שחקי חזיל לבין על הצמנים והגר אחר צרכה איין, וגם חקני לוקח את הצמנים והגר ציר יומן בשעת צרכה, מנאל שצכרה מניול את כיון מורי הימנית, כיון שכן הוא סגנון קיום מנמי ו צבשעת צרכה הר הצבשמים יסלק את כיון מורי הימנית ויקח ליו הימנית את הצבשמים והגר, איש אף אם מניח את כיון על השולחן בשעת צרכה הצבשמים והגר, אף זה מורה על הפסל לומר דשמית כיון לה שמיכה לזרחה הבגן, דכל כן הפסל לומר כבדלה שערן להניח את כיון מורי הימנית, ואין לו רחוי דעביש יטערן להחזיק את כיון ציר בשמלות דכל מיקר האלמיה הוא צימני, ויסקן דהכיב דלוי אסער להחזיק צימני הוליל דמחזיק צימני את הצבשמים והגר, שוי אף חזיק להחזיק את כיון בשמאל ויכסיף אף הוכחה תכרבת המון לזיון דיון, שיכה חזיק להחזיק את כיון ציר שמואל, דכל הנהגת כיון מורי הימנית לזיה מורה על הפסל, ועוד כזה כדמי יי עסם שוי לאחא את כיון ציר שמואל, כדי שיסור את צרכה הצבשמים והגר על הכוס והנשיץ הכשמה ציורה כהיל, וכבר כחצני דמונח מברוי דלף שפאיו לאחו ציר כוי יצב גנור מסור על הכסב.

ז' ולידנא, כזה חזון דורשה (כי רייצ מקיי) שמוי — כוי הרמיא זיל — נגד להחזיק את כיון ציר שמואל בשעת שציר על הצבשמים והגר, וכהי כביא מפי מקור חיים לנעל חות יחיר זיל הדפסם מחסר (כי רליז) שכתב דלא חס עושים המניחים הכוס על השולחן בשעת צרכה הצבשמים וגר — ואזוי חמי לעין פננים — אולם בלא חזון להרעיצין דשמיט ליה דלון חזיק להחזיק את כיון בשמאל דוקא ויכול להניחו גם על השולחן, ומשנת דבר ראל מוכריס, וכלשר כן כתב בענין השולחן, וגם כפי מקור חיים כתב שרלה שמניחים גדולי עולם שלא ודקדקו ציה לאחא את הכוס בשעת צרכה על השולחן לאלא שלא הכסיו לנמנב זה, וימנעוה י שך ראזוי הצבשמים והגר, והגורב כן יו על מי למנוך, דכל מנצרי בגורל והרצויים צמנדי, אשר משם מקור כן מניול, אף הכנה שיהא חזיק לאחא את הכוס בשמאל בשעת צרכה הצבשמים והגר, ונכשיץ דריש כהיל.

## סימן יח

בסי"ד קריח אנרי בני"ב ברכ, כיי מנחם חשיץ למיץ. החיים וחסלי למיעיב אזי צורבא מרבון חייש מוריח אציר ונח תשעין דיי לאי"ט.

יקרנו הנימני, ופיץ השולחן אם מניח לנאל בשעת צמנורה המחזיר את האור, רשעלעקטור צלפי, שגיכשה כשולך

ויין היינו יין שללמר המון ואין זה כוס על צרכה מייש, ונמנל דכיון והשמן לזיס לאלא רחם ואין כוס מנמי כלל ואיש דלוי דמיךר, הוא רק שילוח את כיון צימני בשעת שצכר על כיון, וכן שילוח את השמן צימני שצכר על השמן, אבל אף קפידול שצשע שילוח את השמן צימני ומנער עזי שצלוהש שעת ואחא גם את כיון בשמאל, דכל לנאל כזה שוס מלוי, ואיש על כרען ציר לזמר, דמה שאלמר ואת כיון בשמאל, כיוני משום דלזרחה דמילחא כן הוי, שוכגו לפלג את השולחן אחר האכילה — וימין חוסי ורליש צרכה (נצב) דייז סלק איתמר אל סליקכו וגם מלמי הכערך — וימנין שאלן למיני שולחן כצכרה שמחזיק את כיון הצבשמים צידי, וזהו אמרי דשצכר על כיון מחזיק כיון צימני והצבשמים בשמאל וכן להסיר כבישופ, אבל הכיטק הוא שחזיק צימני את כדער שצכר עזי, וימין כי תצביץ (כי פיל) שכתב ייכריס זיל שפאיו מצדיל על שולחן מצדיל מעמדי וינפל לזרזק צירי וכו', והכנה מנער צורה עלו בשמים מנעל ברכם צימני, וכן משנת צרכה פלך לוי, דצריס דצרי שיש לו לצר פזי יו לעיל צימני, ולא כוירי דשכנל הכשמים צימני נעל גם את כיון בשמאל.

כ' ושרב רלוי דורשה (אויס כי רייצ מקיי) וזיל יומנל שצכרני (נכשיץ שם מקיי) כסם מיי שולק בשעת הכדלה כיון צימני והגר שמואל והצכיר על הכוס בלוקי פי, בלחם שאלן לו רלוי מנלמל מהכיה דנכצני כסם המרדכי, וגם לא מנצרי צות בל שאלמר עוקק כיון צימני ושמן שמואל, דלויי שצכרו שיקן למיני ולא הוי לו מקס להניקו; וכל לנשעמני שרלה לאחא שצכיר ציר לאחא את כיון צימני מחל, ומיחו משמעות הלשן משנת כמו שכתב מיי זיל פילי כרי כדצרי, דמהגמר אף רלוי שיש חזיק להחזיק הכוס ציר שמואל בשעת שצכר על הצבשמים והגר צימני, דשצכר הוא שחזיק צימני את כדער שזור מנער עזי, לאל שכתב שמוי (כוי הרמיא זיל ונכשיץ צריש אריס כי רליז מקיי) נגד להחזיק בשמים דוקא.

ט' ודנה כחיי עליפיא כתב עסם שלא להניח את כוס כיון מורי בשעת צרכה הצבשמים וגר, דכיון דצכר ציר על כיון צרכה הכנין לזוי רלוי להניח את הכוס מורי עד שקייס את מלוחו עד חוסה, ונכשיץ ציר לאחא את הכוס ציר גם בשעת צרכה הצבשמים והגר, ויסקן משיץ היעביץ כסם אצוי הכוס ציר זיל דיש לאחא את הכוס בשעת צרכה המון מר הצכרה עניי, ולעסם זה יו להחזיק את הכוס ציר על אמן אף אחר שציר על הצבשמים והגר, כזה דצרי דרעיצין זיל מוציסיס כצרי מנציב (אריס סוסי קיל) כסם ספרו עמורי שמים — ונכשיץ כצירי עמורי שמים להרעיצין וכל מנלמי לעל ענה — ולא כוכב עמני, ונכשיץ מלוי, דהכוס ציר זיל למיעני אולי, שכתב תשוי תכיל (כי קסיס) דלא מקרי מנער על הכוס לאלא אם אוחי שצכר עלו צרכה המון הוא מנער עלו צורה פרי כספן, אבל אם ימן הכוס ציר אחר לאחא שצכר צרכה המון, והלחר יצרך עלוי וישנה מנמי, להחלק ליה משנה